

Pozsgai Zsolt: ARC 2014

2014 szeptember 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

„Ez az arc lesz a végs??”, kérdezi a plakát az ARC 2014 kiállításon. A tizennégy éve létrehozott ARC veszélyben van, a szervezők szerint egyre kevesebb támogató akad.

Nem azért, mert kifáradt a kezdeményezés, hanem mert a cégek félnek egy ilyen nyilvánvalóan elfogulatlan,

szabadságkeres?, független civil rendezvényt támogatni. Mert retorziók érhetik?ket. Éjjel fekete autó jelenhet meg a házuknál, a családfelet elhurcolják, a kamaszlányt megbecstelenítik, a feleség pedig örüljön, hogy végignézhet az egészséget. Mert ez a mai Magyarország. Az egyik alapító még kitart a Nemzeti Filmalapnál egy nyilván fontos állásban, de aztán majd megundorodik önmagától is, és mint a golyók az egyik plakáton, elrepül Afrikába – vagy Monacóba – és nem tér vissza soha többé. Mert itt nem lehet élni.

A kétezres években a szervezők büszkén nyilatkozták, milyen sok támogató állt a kezdeményezés mellé. És jól is tették. Ahogy teltek az évek, egyre színvonalasabb, egyre érdekesebb lett a kiállítás. Alig vártuk, hogy megnyíljon. Valódi szellemi élmény volt, kacagtató vagy rémületes. Soha nem felejttem el a „Apajegy” című plakátot valamikor a 2000-es évek közepéből, amikor egy szomorú kislány karján ütésnyomot láttunk. Ez bármely rendeletnél többet mondott minden családon belüli erőszakról. Vagy a cigány fiú, alatta a felirat „magyarul beszél”, színes, szélesvásznú férfi”, vagy a „Birka vagy? Pörkölt lesz belőled!” és a többi.

A ganajtúró bogár, ahogy nagy erővel hajtani próbál egy óriási galacsint, alatta a szöveg, hogy nyelvtudás nélkül is lesz munkád, és a kedvencem, a kórházi intenzív osztályos görbe, és a felirat: „Az utolsó sípszó elhagyjon üzenetet”. Megannyi szellemes, ötletes, filozofikus üzenet. Nem az elítélet mondatja velem, hogy ez a 2014-es „Végső arc” nem a támogatók hiánya miatt lett lapos, közhelyes, érvénytelen. Szomorúan tekergem a plakátok között, nyomát sem találom már a régi élményeknek. 2008-ban még egy kottarészletet láttam „Hazudnak rendületlenül...” kezdettel, de akkor szinte ez volt az egyetlen napi politikai tartalmú üzenet.

Harmincas, nagy fehér kalapos turista áll meg mellettem, kérdezi, mi ez itt. Írországból jött a lelkem, megszólított, rövid angol tárlatvezetést tartottam, illetve válaszoltam a kérdéseire. Próbáltam elmagyarázni, ez közel másfél évtizedes kezdeményezés. Most kicsit szegényes körülmények között, éhez a szervezők kiállítása ez, akik nem tudják, mit esznek holnap. Nálunk is szegények a művészek, mondja a hölgy, és megkérdezi, ki az ott a plakáton. Magyar miniszter, mondom, Mr. Lázár. És miről szól ez, kérdezi. Arról, hogy egyszer elment Londonba, és sokba került valakik szerint a szálloda. Ezt nem érti, megyünk tovább. Itt megint Lázár, bibliai jellegű rejtvény, ki mit mondott egy Lázár nevű embernek. Népszerű ember ez a Lázár, ha ennyi plakát szól róla.

„És az a kutya miért ette meg a tehenet?” Továbbképzésre kellene küldeni ezeket az ostoba turistákat. A kutya az

komondor, egyedi magyar kutyafaj, és amire a társaival rátámadott, az egy szintén magyar hungarikum, a szürke marha. Épp azt marcangolják. „Miért?” Mert ebben az országban minden komondor minden szürke marhának farkasa, mondom. „Szegény magyarok” szomorodik el az ír. „Maguk egymást tépik? Hiszen itt valami többségi egyetértés van, nem? Hál’ Isten a többségi képviselőt irányít, nem a kisebbség, vagy nem?”

Nem. Itt a törpe kisebbség szerint a többség szerencsétlen, szánni való, alulm?velt barom, akik bed?lnek a kormányzó pártnak, pedig a másik oldalon hemzsegnek az alkalmasabb emberek. „És ez a Mercedes?” „Mercedes bejövedele” a cím. Ennek a képnek az eredetije „Árpád bejövedele”, de a szellemes grafikus a képre autókat tett, ahogy jönnek be, nyilván a kecskeméti példa nyomán. „És az maguknak baj?” kérdezi a nyilván szellemi fogyatékos ír. Baj. Ha egy nívós világceg ide települ, családok ezreit mentve meg, az nem jó. Egy ilyen autóval be kell fröcskölni egy nemzeti festményt. Nyilvánvaló. „Mi ezt nem tesszük”, mondja halkán és szomorúan, már kezdem megszánni a beteget. Lehet, hogy olyan országból jött, ahol tisztelik a nemzeti értékeket? Hát úgy is állnak, ahogy állnak! De már a témánál vagyunk megint. Ott a plakáton egy vizsla.

A „Magyar vizsla” szóban át van húzva a „magyar”, helyette „nemzeti”-t írtak fölé. Az ír n? kérd?en rám néz. Most vagyok bajban! Ezt el kellene magyarázni. Figyeljen, maga primitív szigetlakó... az elmúlt évtizedekben egy réteg azon dolgozott, hogy a „nemzeti” szó szitokszó legyen, megmosolyogni való, lejáratni való. Aki ezt szájára veszi, kirekeszt? lesz, hungarista, gárdista, anarchista, szabopista. Majd nyilas, náci – tehát mindenképpen elitélend?. „Vagyis ha ez nálunk is így lenne, azért, mert írnek tartom magam, és büszke vagyok rá, leköpdösnének?” Valahogy így. „Nem jól van ez itt.” Néz rám a szomorú szemével. Lemaradt ez az ír a történelmi fejl?désr?l. Tehát, kezdem újra: a „magyar vizsla” az magyar, de az mindenki, aki itt lakik, érted, te kretén, a nemzeti pedig az, aki kisajátította a magyarságát, és nem érti ezt más itt lakó, nem magyar nemzetiségire. Ez egy kicsit nehezen jött ki angolul, de mintha kapiskálna valamit. Megyünk tovább. „Az ott Magyarország térképe, igaz? Miért van rá írva, hogy „Russia”?” Nem sokat hallhatott ez az ukrán helyetr?l. Csak. Mert oda van írva. Mert Magyarország ma Oroszországgal azonos, azért. „Tényleg?” Nem. Ez baromság, de ebbe nem megyek bele.

Majd egy másik térkép. A Közel-keletr?l. Ismét egy Magyarország, de most a Kaszpi-tenger déli részén, Irán területén. Ez a keleti nyitás, mondom. Ugyanis arról jöttünk. És szeretnénk ápolni a kapcsolatot. Türkménekkel, perzsákkal, egyéb nemzetekkel. „És ez baj, mi? Ha maguk a nemzeti létezésüket utálják, akkor ez egy paródia megint, igaz?” Nem. Én személy szerint abban a térségben érzem a legjobban magam, legutóbb Teheránban, ha valaki ajánl egy színházi rendez?i állást, gondolkodás nélkül igent mondtam volna. De ez magánügy. Illetve ez csak az én... a plakát készít?je ironizál múltunkkal, a kormány törekvéseivel, az új kapcsolatokkal, mit tudom én, unom már ezt az érvénytelen és szerencsétlen napi politizálást itt a téren. Nem felháborító. Érdektelen.

„És az ott?” kérdezi az ír. Egy n?nek ne mondjon nemet az ember. Az, mint látja, három végéajtó, egy n?i, egy férfi jelzéssel, és a harmadik egy szakállas n?. Oda mennek az egyéb nemi identitásúak. „Aha.” Ez már ?t sem érdekl. A magyarországi sajtószabadságot sérelmez? plakát mellett elmegy, nyilván ha az egyik legnagyobb téren ki lehet állítani ilyet, akkor hülyeség az egész. Visszafordul. „Maguk nem jól csinálják ezt.” Elmegy, ott maradok egyedül.

Egy régebbi plakáton ez állt, emlékszem: „Ha meg akarod változtatni a világot, változtasd meg magadat”, vagy ilyesmi. Ha azt akarják a szervezők, hogy az ARC megint méltó fényében tündököljön, és a gyáva támogatók ismét jó alaposan megtömjék a szervezők zsebeit... talán ezt az utolsó tételt érdemes lenne megfogadniuk.

Mert a gyűlölet vakít. Vakon nehéz jó döntéseket hozni, egy plakátkiállításon mindenképp.

Pozsgai Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
